

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Laconis, Eliséi, & Theodosij de obseruantia erga Magistros iudiciu[m].

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

parentes, ob similitudinem quam habent cum Deo, ut D. Thomas S. Thomae docet, ab illis enim accipiunt vitam, escam, doctrinam, fidem. opusc. 7^a
 Quia igitur vita est à parentibus, sicut feudum à principibus; si fideles sunt, eius conseruationem, si infideles eius priuationem merentur. Vel ciconias imitemur, quæ parentes, cum senuerunt, plumis suis fouent, humeris gestant; escis nutriunt, ut D. Ambrosius monet. Vno verbo, ita filios constitutos esse oportet, ut nomen antè nostrum, quàm parentis nostri obliuiscamur.

2. Parentibus praeceptores assimilat Philosophus, quibus itidem par reddere non possumus; ita enim ait: *Magistris, dys, & parentibus non potest reddi æquiualens*, ubi parentibus magistros praeponit, quia ab illis vitam, ab istis bonam vitam habemus: &c, ut Cicero ait: *Idem erant antiquitus viuendi praeceptores atque dicendi*. Hiñc, ut idem alio loco scribit. *Pædagogus negligendi non sunt, sed quodammodo colendi*. Nam sicut parentes filiorum corpora efficiant, ita praeceptor discipulorum mentes format. Quæ res tantò pretiosior videri solet, quantò homo interior homine est exteriorè præstantior. Lacon quidam pædagogus pueri cura suscepta, cum interrogaretur, quid esset illum docturus? *Efficiam*, inquit, *ut honestis delectetur, turpibus offendatur*. In veteri testamento, quanti fecit magistrum suum Eliam Elisæus, quem sciens raptum iri in celum, deserere noluit, quamuis Elias ei diceret: *Sede hie, quia Dominus misit me usque in Bethel*. Cui ait Elisæus: *viuit Dominus, & viuit anima tua, quia non derelinquam te*. Atque ita tertio respondit, in exemplum eorum, quibus vel vna hora graue est cum Magistro suo ambulare. Quid dicam de Apostolis, Christum, ut Magistrum suum ac Praeceptorem, venerantibus? eum vbique prædicantibus, & laudantibus? atque pro eius nomine sanguinem & vitam fundentibus? Theodosius Imperator liberis suis virtutis magistrum præficere volens, Arsenio illi, cuius gloria terram sub sole omnem peruagata est, inuento, eos commisit: quibus ille susceptis, cum disciplinam omni praeceptoris, tum liberali educatione, patris illis loco fuit. Imperator enim illius, ne quæ ex Imperij sublimitate conciperet motum, sed illis potius ut seruis uteretur, admonerat. Tantum verò ut id ille fecerit, abest, ut insigni modestia & moderatione diuersum potius fecerit. Et cum decrepente Theodosius ad eos aliquando venisset, pueros quidem

III.
 Aristot lib. 9^a
 Ethic.

Cic. lib. 3. de
 orat.
 Idem in Lat.

Plut. in Lat
 con.

4. Reg. 2^a

Matth. 26. 18^a
 Luc. 22. 11.
 Luc. 5. 5. 8. 24.
 9. 33. 28. 7.
 Nicephor.
 lib. 12. hist.
 Eccl. 6. 23^a

eum splendore magnifico confidentes, Arsenium autem inter docendum eis astantem reperit. Qua de causa Imperator indignatus, cum illos insignibus principalibus nudauit, tum sempiterna memoria dignum, & uere imperiale illud uerbum est prolocutus: Si tales se præbaturi essent, ut moris uitamq; suam ad disciplinam & leges Dei componerent, propensum & illum fore, ut eis Imperium in manus tradat, ad ciuium & subditorum commodum & utilitatem accommodatum: si minus, condicibilius eis esse dixit, ut sic priuatim uitam exigent, quam doctrina nulla cum periculo imperarent. In hunc modum Theodosius filiorum suorum Præceptorem Arsenium honorauit. Quid autem fecerit alter discipulorum, diuina prouidentia regente, sic pergit narrare Nicephorus. Sed grauis ea prouincia Arsenio uisa est, qui cura eiusmodi odisset, & à talibus turbis & tumultibus alienissimus esset. Proinde Deum est precatus, ut honesta praberetur causa, qua à presentibus liberaretur uinculis. Et Deus breui id fecit. Admisit delictum quoddam Arcadius: quod quia impunitum relinquere non potuit, feruillimum coercens Arsenius castigauit. Atque ille factum id tamquam iniuriam agrè ferens, mortem ei est molitus. Consilium id clam ceptum ubi Arsenius rescieuit, insolenti illo uestitu reiecto, quam primùm in Scutum se contulit, & cælitus ad se delatam uocem audijt: Arseni, tumultus fuge, & saluabere. Et, uiuente quidem Theodosio, latuit. Postquam autem Arcadius ad Imperium peruenit, Angelicam eum consecrari uiam innotuit. Proinde Imperator ad eum scribens, cum precationem benedictionemq; eius, tum peccati gratiam ab eo petijt. Eisdemq; ut Ægypti totius tributum pauperibus praberet, permisit. Sed hoc ille non recepit. Ita Arcadius discipulus, prius ingratus, postea, quantum Arsenio deberet, agnoscens, Præceptorem suum honorauit.

IV.

Petr. Matth
lib. i. hist.
Gallic.

Anton. Bon.
In lib. i. De
ead. q.

Magnis & alij Principes honoribus Magistros suos sunt uenerati. Hadrianum Præceptorem suum Carolus V. post varia atque magna beneficia in eum collata, sua commendatione ad Pontificatum promouit. Imitatus est parentem filius rex Philippus II. qui Præceptori suo Ioanni Martini, post complures alios honores exhibitos, Ecclesiæ Hispanicæ Primatum contulit. Matthias Coruinus Vngariæ rex Ioannem Vicesum Varadiensem Episcopum, Præceptorem suum amplissimo illo ditissimoque Comitatu perpetuo donauit: ac demum etiam ad Strigonienlis Episcopatus digni-

tatem